

Obsessie

Van Jet van Vuuren verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Gifspoor
Vluchtweg
De verrassing

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jet van Vuuren

Obsessie

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5728 2

© 2022 Jet van Vuuren

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Marie Carr/Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

ENKHUIZEN – VRIJDAG 4 FEBRUARI. Bij een ongeval met een eenmotorig sportvliegtuigje is de enige inzittende om het leven gekomen. De identiteit van de man is nog niet vastgesteld.

Omstreeks halfvijf in de middag kreeg de politie van Enkhuizen melding dat een vliegtuigje, dat was opgestegen vanaf vliegveld Teuge met bestemming Texel Airport, was neergestort in het IJsselmeer. Hulpdiensten waren snel ter plaatse, maar konden de piloot niet meer redden. Vermoed wordt dat hij een noodlanding heeft willen maken. Er is een politieonderzoek gestart naar de oorzaak van dit dodelijke ongeval.

Bijna drie maanden later

1

De uitnodiging van Dirk lag gisteren op de deurmat. Het was zo typisch iets van Dirk om geen appje of mailtje te sturen maar een ouderwetse ansichtkaart. Alle huisgenoten noemden Dirk de romanticus. Dirk die gedichten schreef, Dirk die van vogels hield en tientallen boeken over dat onderwerp had, Dirk die schriftjes vol tekende met bijzondere snavels en veren en die later een blog bijhield met natuurfoto's. Dirk, de jeugdviend van haar broer Paul en de huisgenoot van vroeger met wie ze al dertig jaar bevriend was.

Laura glimlachte. Ze had in weken niet geglimlacht.

Ze draaide de ansichtkaart om. Peinzend herlas ze de datum van het lustrumdinertje. Vandaag over twee weken. Misschien dat ze dan wat meer in de stemming was, nu stond haar hoofd beslist niet naar feestjes.

Ze zette de uitnodiging terug op de schoorsteenmantel. Naast het lijstje met de foto van Kees en de andere kaarten, de vele condoleances die ze had gekregen na diens overlijden. Nu alweer bijna drie maanden geleden.

Ze voelde tranen prikken achter haar ogen. Kees was heel geliefd, hij had in tegenstelling tot haar altijd een massa vrienden om zich heen gehad. Het was niet eerlijk om iemand die zo in de kracht van zijn leven stond te moeten verliezen. Kees, die altijd boordevolplannen zat en dit jaar nog voor hen een huis in Frankrijk wilde

bouwen. Kees, die haar vanaf de eerste dag dat ze elkaar de liefde verklaarden op handen droeg. Kees, die zelfs na tien jaar huwelijk nog iedere dag tegen haar zei dat hij van haar hield en dat ze de mooiste vrouw van de wereld was.

‘Niet gaan janken!’ Laura sprak zichzelf bestraffend toe en alsof ze het tegen een dreinend kind had vervolgd ze op strenge toon: ‘Klaar! Vandaag wordt er niet gejankt.’

Kees zou het niet gewild hebben dat ze er zo ellendig onder was. Kees was een man die het leven vierde. Telkens opnieuw verbaasde hij haar met zijn levenslust. Meer dan tien jaar waren ze samen, totdat daar op die koude dag in februari abrupt een einde aan kwam.

De eerste uren na het bericht van Kees’ dood was ze voornamelijk in shock geweest. De mensen van de recherche die langskwamen om het haar te vertellen, hadden haar zoveel persoonlijke vragen gesteld, dat het leek alsof zij schuldig was aan de dood van Kees.

Pas na vijf dagen, toen alles rondom de uitvaart was geregeld, kwamen de niet te stuiten tranen. Vanaf dat moment overviel haar op elk willekeurig uur van de dag die hevige pijn van verdriet en wilde ze het liefste de hele dag samen met een foto van Kees in bed kruipen. Ze leefde in een vacuüm waarin ze geen hap door haar keel kreeg. Ze vermagerde en haar kleren flodderden om haar lichaam.

Toch dwong ze zichzelf na een tijdje om door te gaan en niet te blijven hangen in dat lamgeslagen gevoel.

Dingen uit het verleden waar ze nooit meer aan gedacht had, waren tijdens de uitvaart van Kees naar boven gekomen. Herinneringen aan haar leven in het studentenhuus die ze had weggestopt. Alsof het nooit gebeurd was, die bijzondere periode in haar leven die achteraf zo verwoestend was geweest.

Jarenlang had ze gedaan alsof het niet bestond, zodat ze er nooit meer aan behoefde te denken, aan die ene dag dat Cindy uit het leven stapte.

Toen Kees verongelukte kwam alles weer naar boven. De beelden

en de signalen die ze indertijd gemist had en niet te vergeten: dat vreselijke schuldgevoel.

En nu was er die kaart van Dirk, wanneer hadden zij elkaar voor het laatst gezien?

Dat moest na de vorige reünie geweest zijn, toen ze gingen vogelspotten. En daarna nog een keer op het verjaardagsfeest dat Kees voor haar had georganiseerd. Zo lang geleden al?

Een lichte huivering ging door haar heen.

Alleen, ze was weer alleen. Hoe was dat ook alweer? Een leven zonder partner. Ze trok de mouwen van haar vest tot over de knokkels van haar handen en sloeg haar armen over elkaar. Ze keek om zich heen. De ruime woonkamer bepaalde voor het merendeel de smaak van Kees. Veel stalen en leren meubels, een piano, stereo-apparatuur, zijn platencollectie, een bonte verzameling abstracte schilderijen – waar zij ook niets mee had – alles baadde in het voorjaarslicht van de lentezon. Alles ademde nog steeds de aanwezigheid van Kees.

Kees was dood. Het licht in haar leven was voorgoed gedoofd. De maand april was tot nu toe dan nog zo zonnig en stralend, voor Laura was alles inktzwart.

Opnieuw drong zich een gedachte op, ze zag Cindy weer voor zich. Was het toen ook niet zo'n prachtige, zonnige dag?

Geen dag om te sterven...

Ze moest stoppen met denken aan vroeger, ze had genoeg aan het heden. Er moesten nog zoveel zaken worden geregeld.

Kees had haar altijd buiten zijn werk en financiën gehouden. Daar zou zij zich de komende tijd op moeten storten. Met de nalatenschap van Kees en het herinrichten van het huis. Als ze zich daar nou maar op focuste, dan kwam ze vanzelf wel in de stemming voor een feestelijk etentje.

2

Het weekend zat erop, een nieuwe week diende zich aan. Sinds ze geen vaste baan meer had regen de dagen zich als vanzelf aaneen en maakte het weinig verschil of het zaterdag, zondag of welke dag dan ook was.

Laura wist nog precies wanneer en waar ze Kees ontmoette.

Het was op een vrijdagavond, rond de klok van zes uur, dat hij de studio binnenliep.

Zij zat indertijd in de redactie van een talkshow waar die avond Kees te gast was. Het was een hectische baan. Live televisie maken, betekende voortdurende stress.

Daar was hij, een lange man met een brede, zelfverzekerde lach. Om zijn schouder hing een openstaande kalfsleren tas waaruit boeken staken. Hij was pezig, had een rossig stoppelbaardje, een potloodsnor en dik bruin borstelig haar. Hij droeg een vale okerkleurige sjaal om een zwarte coltrui en de grijze pantalon die losjes om zijn benen wapperde, mocht dan te groot lijken, de broek was duidelijk met zorg gekozen.

Toen deze man haar met zijn katachtige groene ogen aankeek, was het alsof Laura door de bliksem werd getroffen.

Kees noemde zichzelf een avonturier en was net terug van een wereldreis die hij solo in een eenmotorig vliegtuigje had gemaakt. Hij had over die reis een boek geschreven, *De vrijheid van vliegen*, en

toen hij een exemplaar uit zijn tas haalde en dat Laura aanreikte, was ze op slag verliefd.

Kees was vierendertig, zij vijf jaar ouder. Ze had een paar korte, moeizame relaties gehad. Kees had met gemak iedere andere, jongere vrouw kunnen krijgen. Een mooiere, intelligentere, in ieder geval vruchtbare vrouw die hem een gezin had kunnen schenken.

Hij koos voor haar.

Het werden de beste jaren van haar leven.

Ze moest er zojuist weer aan denken toen ze de boekenkast van Kees leeghaalde. Om iets omhanden te hebben was ze begonnen zijn spullen uit te zoeken. Die kon ze dan later verkopen of naar de kringloop brengen.

De meeste van zijn boeken gingen over reizen en vliegtuigen. Kisten, zoals hij ze steevast noemde.

‘Kees, kerel, daar lig je dan, in je allerlaatste kist,’ had een van zijn vrienden op de uitvaart gezegd.

De woorden waren goedbedoeld maar klonken Laura nogal wrang in de oren. Ze had het altijd vreselijk gevonden dat Kees vloog. Hoe vaak hij ook had beweerd dat vliegen minder gevaarlijk was dan autorijden, zij was altijd blij als zijn kist weer veilig op de grond stond.

Terwijl ze een stapeltje boeken in een verhuisdoos liet glijden, moest ze onwillekeurig denken aan hun begintijd.

Ondanks verwoede pogingen van Kees om samen de lucht in te gaan, waren die keren op één hand te tellen. Ze wist nog hoe ze een keer de Waddenzee overstaken en Kees de ene na de andere vreugdekreet uitte. Zij had niets gezien. Doodsbang en verstijfd had ze naast hem in zijn vliegtuigje gezeten.

Een lichte schok ging door haar heen toen ze besepte dat als zij was meegegaan op die vlucht naar Texel, ze dit rouwproces nooit had hoeven doormaken. Dan waren ze samen verongelukt... Ze stond op en keek op de klok. Tijd om te stoppen. Ze klopte haar handen af, schoof de boekendozen opzij en stapte eromheen. Iedere

dag rond de klok van vijf mocht ze van zichzelf een glas witte wijn. Niet eerder. Ze had zichzelf weer tot een zekere regelmaat gedwongen. Niet op bed blijven liggen en niet zwelgen in dat grote verdriet.

Kees zou het niet gewild hebben.

Kees, Kees, steeds vaker was ze woest op hem. Waarom liet hij haar hier zo ellendig achter in dit grote huis? Het was niet eerlijk.

Ze sloot de deur van zijn kamer en liep de overloop op naar de trap. Halverwege haar gang naar beneden zoemde de telefoon in haar broekzak. Ze hield haar pas in en aarzelde.

Vlak na Kees' dood was de telefoon onafgebroken gegaan. Sommige mensen belden haar direct via de video. Ze was toen zo argeeloos om meteen op te nemen en vervolgens in een mooi en uitgerust gezicht te kijken. Het contrast met haar eigen ingevallen wangen, wallen en bloeddoorlopen ogen kon niet groter zijn.

De afgelopen weken was het stil geworden.

Ze tastte naar het toestel en toen ze hem tevoorschijn haalde zag ze dat het niet een van Kees' vrienden was die belde, maar haar vroegere huisgenoot. De man die jarenlang op haar liefde had gewacht, haar tot vervelens toe het hof had gemaakt en ten slotte genoegen had moeten nemen met louter vriendschap.

Dirk.

3

‘Je klinkt niet goed,’ zei Dirk.

Dirk had meteen alles door. Er was geen man op de wereld die een vrouw zo goed wist aan te voelen als Dirk. *Softie*, noemde Cindy hem. *Loser*, als hij er niet bij was.

‘Klopt, ik... eh, ik heb slecht geslapen,’ antwoordde Laura.

Dat was niet gelogen.

Woelend in het donker, tastend naar een lichaam dat daar nooit meer zou liggen, verruilde ze praktisch iedere nacht het koude bed voor de bank in de woonkamer. Dan rolde ze zichzelf in een deken en keek ze zonder dat er iets tot haar doordrong de ene na de andere serie op Netflix.

Soms luisterde ze naar muziek. Er was keus genoeg.

Kees had niet alleen een passie voor vliegtuigen; zijn liefde voor muziek was minstens zo groot. Soul, pop, punk, rhythm-and-blues, hiphop, techno, chansons, schlagers of nederpop, je kon het zo gek niet bedenken of Kees had het in huis. Ze konden uren naar muziek luisteren of samen dansen.

‘Zo, hoe gaat het met je gevleugelde vriend? Verjaagt hij nog steeds met zijn motorgeronk de luchtschatten op Texel?’

Dirk had het niet op Kees. Eigenlijk keurde hij geen enkele man in Laura’s leven goed, maar iemand die het luchtruim durfde te verontreinigen met een vliegtuig, stond in Dirks ogen gelijk aan

een misdadiger. Hoe had ze ooit zo stom kunnen zijn om voor deze man, juist déze man, een piloot, te vallen? In de lucht hoorden vogels, geen stinkende motoren. Dat Kees in een zweefvliegtuigje geen enkele vogel kwaad deed, wuifde Dirk weg.

‘Ik... eh, ik ben wat grieperig. Bel je over ons lustrum?’ vroeg Laura. Ze beseftte dat ze nog niet op de uitnodiging van Dirk had gereageerd. Het paste niet bij haar om geen teken van leven te geven als iemand contact met haar zocht.

‘Ook, maar voordat we elkaar daar tussen de anderen treffen, zou ik je weer eens voor mezelf willen hebben. Het is veel te lang geleden dat we samen op het wad zaten. Of krijg je dan problemen met die snorremans van je?’

Kees had al jaren geen snorretje meer. Maar dat wist Dirk niet. Hij had Kees hooguit driemaal ontmoet. Vlak voor haar huwelijk een paar keer en twee jaar geleden toen ze zevenenveertig werd en Kees een groot feest voor haar georganiseerd had. Ze had toen nog met Dirk gedanst... waarna hij ineens...

‘Laura? Ben je er nog?’

‘Eh, ja. Ik ben wat druk geweest de laatste tijd... ik eh...’

Een leugen. Ze zat al een jaar zonder werk. Als je een journalistieke baan bij de tv had, moest je knokken om je plek te behouden. Het afgelopen jaar werd ze links en rechts ingehaald door jonge gastjes met veel bravoure. Wat had zij al die tijd gedaan? Druk zijn met niets. Kees had haar herhaalde malen gerustgesteld wanneer ze zich zorgen maakte over haar slinkende spaarrekening. Ook zonder haar inkomen zouden ze het prima redden, verzekerde hij haar. Als piloot verdiende hij ruim boven modaal.

Zonder ooit naar Kees' financiën te vragen – er was altijd genoeg voor vakanties, hun mooie huis in het Gooi en nieuwe kleren voor Laura – voelde Laura zich toch te afhankelijk worden van Kees. Vlak voordat Kees crashte, was zij uitgenodigd voor een gesprek bij een uitgeverij. Degene met wie ze een afspraak had, had er alle begrip voor dat ze afbelde. Hij wenste haar sterkte, maar daar bleef het bij.

‘Dit weekend blijft het mooi weer, wat denk je ervan? Je kunt niet alleen maar werken, hè?’

‘Dit weekend? Het etentje met het huis, bedoel je?’

‘Nee, dat is volgend weekend. Texel, bedoel ik. Jij en ik weer eens samen in mijn hut.’ Dirklachte. ‘We slapen apart hoor, zeg dat maar tegen hem.’

Laura hapte naar adem. Haar longen leken te worden samengeperst, moest ze zeggen dat Kees dood was? Ze was inmiddels de hal overgestoken en opende de deur naar de woonkamer.

‘Dirk, ik moet je iets vertellen,’ begon ze.

Ze schraapte haar keel en net toen ze dacht de juiste woorden te hebben gevonden zag ze vanuit het raam aan de straatkant iemand voor haar huis stilstaan. Het was een gezette man van middelbare leeftijd met zwart glimmend haar. Hij droeg een te krap, donker colbert op een spijkerbroek. Hij zag er nogal verhit uit, zijn haar plakte tegen zijn voorhoofd. Nadat hij de aktetas die hij in zijn hand hield onder zijn arm klemde, haalde hij een zakdoek uit zijn zak en depte daarmee zijn gezicht.

Hij keek op zijn telefoon, wierp een blik op Laura’s huisnummer en stapte toen doelgericht op haar voordeur af.

4

‘Sorry, Dirk, er staat iemand voor de deur, ik ga even opendoen. Ik spreek je later, oké?’

Laura verbrak de verbinding.

De dingdong van de deurbel galmde door het huis.

‘*Saved by the bell,*’ mompelde Laura terwijl ze haar telefoon wegstopte.

Ze liep de hal in naar de voordeur, maar voordat ze opendeed wachtte ze even. Wie was die man op haar stoep? Had ze zin in een Jehova’s getuige, een brenger van het goede nieuws? Hij zou zeggen dat ze troost kon vinden in het geloof. Juist nu, nu het noodlot haar zo vreselijk en ongenadig had getroffen.

Ze deed de voordeur op een kiertje open.

‘Ja?’ vroeg ze met ergernis in haar stem.

‘Dag mevrouw, Jacobs, neem ik aan?’

Laura knikte een beetje, ze wilde zeggen dat ze Van der Linden heette, maar ze trok alleen haar wenkbrauwen op. De naam van Kees stond op het naambordje naast de deur. Ze had in de tien jaar dat zij hier nu woonde nooit haar eigen naam eraan toegevoegd.

‘Ik ben Witteveen, gerechtsdeurwaarder.’ De man liet een legitimatiebewijs zien met een zwart-witfoto erop.

Laura keek naar de pasfoto die zo onscherp was dat het net zo goed iemand anders kon zijn.

‘Ik heb een dagvaarding voor u,’ vervolgde de man, terwijl hij het plastic mapje in zijn binnenzak wegstopte en zijn aktetas opende om er een envelop uit te halen.

‘Voor mij? Een dagvaarding? Maar...’

‘We hebben u hier een bericht over gestuurd.’

Laura keek de man onderzoekend aan. Ze had na de dood van Kees voornamelijk condoleancekaarten geopend, het bericht moest aan haar aandacht zijn ontsnapt.

‘Kan ik even binnenkomen?’ zei Witteveen. Op zijn voorhoofd parelden zweetdruppels. Ter hoogte van zijn buik ontbrak een knoop op het krappe colbert. Laura kneep haar ogen tot spleetjes, schudde haar hoofd en gaf een zetje tegen de deur. Iedereen kon wel zeggen dat hij een bericht had gestuurd. Ze zou wel gek zijn om deze vreemde kerel binnen te laten.

‘Het is belangrijk, mevrouw.’ De man drukte de envelop in Laura’s vrije hand.

‘Sorry, ik ben niet geïnteresseerd,’ zei Laura terwijl ze de envelop met tegenzin aanpakte.

De deur ging verder dicht. De man zette zijn voet ertussen.

Verdorie, zie je wel, dacht Laura, deden dat soort types dat niet...?

‘Ik denk dat u niet helemaal begrijpt waar ik voor kom,’ ging de man verder. Hij legde zijn hand om de klink.

‘Uw man heeft schulden, ik kom namens de schuldeisers beslag leggen op...’ De man keek met een kritische blik naar het huis.

Laura liet de deur iets vieren.

Schulden? Kees en schulden? Laura lachte. Kees die altijd aan het werk was, in de lucht zat en een lange wachtlijst had voor vlieglessen. Wanneer was hij eigenlijk thuis?

‘U moet zich vergissen, mijn man is...’ Niet thuis wilde ze zeggen.

Van schrik liet ze de deurklink los. Er drukte opeens een zwaarte op haar die haar de adem benam. Ze voelde hoe het bloed wegtrok uit haar gezicht. Met open mond staarde ze naar het papier in haar

hand. Ze las de naam van Kees en hun adres.

Schulden? Beslaglegging?

‘Mag ik nog even uw legitimatie zien?’ vroeg ze. Haar stem beefde.

Ze probeerde het gevoel dat er iets van waar was, van dit onaangekondigde bezoek, weg te drukken. Maar ze kon niet voorkomen dat de bourgondische levensstijl van Kees door haar hoofd flitste. Ze zag de dozen met technologische snufjes in de hal staan. Iedere week kwam er wel weer wat nieuws binnen op audiogebied. Door gaans vertederde haar dat. Haar man met zijn hobby. Nu overviel de twijfel haar. Stel, dit was waar...

Ze keek niet naar de foto op het legitimatiebewijs toen Witteveen dat nogmaals omhooghield, maar staaarde naar de uitdrukkingloze blik in de ogen van de man.

Hij had fletse, diepliggende ogen. Zijn huid was grauw en dat vette plakhaar tegen zijn voorhoofd maakte hem er niet sympathieker op.

Laura trok de deur wat verder open, haar hart bonsde in haar keel toen ze achteruit stapte.

‘Komt u binnen,’ zei ze.

5

Laura zat tegenover Witteveen aan de eettafel. Ze had intussen de envelop opengemaakt en met ongeloof naar het bedrag gekeken dat moest worden opgehoest.

Kees had meer dan drie ton aan schulden. Hoe moest ze ooit aan zoveel geld komen? Ze dacht aan het misgelopen sollicitatiegesprek. Ze was niet in loondienst, ze had geeneens een uitkering...

Ze kon niet geloven dat het waar was.

Kees had jarenlang op de pof geleefd. Hoe had hij kans gezien om dit zo te laten oplopen? Zonder dat zij daarvan wist?

De laatste aanschaf, een Range Rover Velar Plug-in Hybrid, die hij kort voor zijn dood via een bevriende piloot had gekocht, hoorde bij de grootste uitgaven.

‘Mijn man is overleden,’ zei Laura schor.

Witteveen trok even met zijn mond. Hij fronste, zocht iets op in zijn telefoon en pakte daarna zijn zakdoek om zijn voorhoofd te deppen.

‘Is er een levensverzekering?’ vroeg hij. De uitdrukking op zijn gezicht toonde geen enkele emotie, laat staan compassie.

Laura haalde vertwijfeld haar schouders op. Ze was indertijd bij Kees ingetrokken. Zijn huis was daar geschikter voor, en toen ze na een tijdje besloten te trouwen, was dat uit liefde, zonder aan verzekeringen te denken.